

KONINKRIJK BELGIË

1040 Brussel, 2 februari 2023

RAAD VAN STATE

GRIFFIE

Mr. RYELANDT M., advocaat
Gistelsesteenweg 472
8200 Brugge

uw kenmerk: MR/2013/080/MR/MR/KA
ons kenmerk: G/A 234.735 / X - 18005
in zake: DEMAN Nel en anderen
info: 02/234.98.31-32-34
bijlagen: 1

ontvangen op 3/6/2023

Meester Ryelandt,

Hierbij ontvangt u het verslag in de bovenvermelde zaak.

U beschikt over **dertig dagen** vanaf deze kennisgeving om een laatste memorie in te dienen of ten minste een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging (artikel 14, tweede lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 'tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State').

Om u en de Raad van State niet nodeloos te belasten, onderstrepen we dat een laatste memorie geen synthesememorie is. U wordt daarom verzocht om in een laatste memorie niet te herhalen wat reeds is uiteengezet in vorige procedurestukken.

Als u geen laatste memorie of verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient, moet de Raad van State ervan uitgaan dat er afstand wordt gedaan van de procedure (artikel 21, zevende lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de artikelen 14 en 14^{quater} van voornoemd besluit).

De tekst van de genoemde bepalingen vindt u op de keerzijde van deze brief.

Hoogachtend,

Namens de Hoofdgriffier,

Ann Tombeur
Adjunct-secretaris

Voor meer informatie kunt u steeds terecht op de website van de Raad van State:
<http://www.raadvst-consetaf.be>

Gecoördineerde wetten op de Raad van State - uitbreiding

Artikel 21, zevende lid

Ten aanzien van de verzoekende partij geldt een vermoeden van afdwang van geding wanneer zij geen verzoek tot voortzetting van de procedure indient, binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het verslag van de auditor of van de mededeling dat toepassing werd gemaakt van artikel 30, § 1, derde lid, en waarin de verwoeping of onvolvatbaarheid van het beroep wordt voorgesteld.

Besluit van de Raad van 23 augustus 1948 - uittreksel

Artikel 14.

De griffie brengt de mededelingen of verslagen bedoeld in de artikelen 11/4, 12 en 13 overeenkomstig de door de auditie in zijn mededeling of verslag vermelde volgorde ter kennis van de partijen en deelt een exemplaar ervan mee aan de kamer belast met de zaak.

Elk van de partijen heeft binnen dertig dagen om een laatste memorie in te dienen met, in voorkomend geval, het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging.

De vordering tot beëindiging van de gevolgen van de bestreden akte of het bestreden reglement, in toepassing van artikel 14/4a van de gecoördineerde wetten, wordt inderdaad in de laatste memorie geformuleerd en moet gemotiveerd worden. Wanneer de vordering voor de eerste keer in een laatste memorie ingediend wordt, kunnen de andere partijen hun schriftelijke opmerkingen doen gelden binnen een termijn van dertig dagen vanaf de kennisgeving van deze laatste memorie. Het aangewezen lid van het auditoraat stelt binnen de vijftien dagen een aanvullend verslag met betrekking tot die andere zaak op. Dit verslag wordt bij de oproeping gevoegd.

De vordering waarbij de afdeling bestuursrechtspraak wordt gevraagd de overheid te bevelen een beslissing te nemen binnen een bepaalde termijn, bedoeld in artikel 36, § 1, eerste lid, eerste zin, van de gecoördineerde wetten, of de vordering waarbij ze wordt gevraagd de overheid te verbieden een beslissing te nemen, bedoeld in artikel 36, § 1, derde lid, van dezelfde wetten, wordt uitsluitend in de laatste memorie geformuleerd.

Bij het verstrijken van de in het tweede en derde lid bedoelde termijnen bepaalt de kamer voorzitter de datum waarop de zaak behandeld zal worden.

Artikel 14/4a.

Het verzoek tot voortzetting van de procedure, bedoeld in artikel 21, zevende lid, van de gecoördineerde wetten, wordt bij het eerst aangelegde brief ingediend.

Wanneer binnen de termijn bepaald in artikel 21, zevende lid, van de gecoördineerde wetten, geen verzoek wordt ingediend, stelt de hoofdgriffier, op verzoek van het aangewezen lid van het auditoraat, de verzoekende partij ervan in kennis dat de kamer de afdwang van geding zal uitproberen, tenzij de verzoekende partij binnen een termijn van vijftien dagen vraagt om te worden gehoord.

Indien de verzoekende partij niet vraagt om te worden gehoord, spreekt de kamer de afdwang van geding uit.

Indien de verzoekende partij vraagt om te worden gehoord, roept de voorzitter of de aangewezen staatsraad de partijen op om op korte termijn te verschijnen. Na de partijen en het advies van het aangewezen lid van het auditoraat te hebben gehoord, doet de kamer onverwijld uitspraak over de afdwang van geding.

Nr.: A/A 234.735/X-18.005

Code: V-12-APR

VERSLAG
(beroep tot nietigverklaring)¹

Verzoekende partijen:

-Nel DEMAN
-Filippe VERFAILLIE
-Patrick BUYSE

die allen woonplaats kiezen bij
Mr. Marleen RYELANDT, advocaat
Gistelse Steenweg 472
8200 Brugge

Verwerende partij:

De **PROVINCIE WEST-VLAANDEREN**, vertegenwoordigd door de deputatie

die woonplaats kiest bij
Mrs. Bart STAELENS en Bram VAN DEN BERGHE, advocaten
Stockhouderskasteel, Gerard Davidstraat 46 bus 1
8000 Brugge

¹ Het provinciaal RUP wordt voor de Raad van State ook aangevochten door Mark DESMET (procedure gekend onder G/A 234.720/X-18.004) en door de nv HOUTBUIGERIJ G. DESMET en de nv HARDWOODS MAERTENS (procedure gekend onder G/A 234.801/X-18.012). Ook in die zaken wordt het auditorsverslag neergelegd.

Tussenkomenende partijen:

De **STAD MENEN** en de **STAD WERVIK**, beiden vertegenwoordigd door hun colleges van burgemeester en schepenen

die beiden woonplaats kiezen bij
 Mr. Bart DE BECKER, advocaat
 Loofstraat 39
 8500 Kortrijk

1. VOORWERP VAN HET VERZOEKSCRIFT

Met een op 1 oktober 2021 ingediend verzoekschrift vorderen Nel DEMAN, Filippe VERFAILLIE en Patrick BUYSE de nietigverklaring van een besluit van de provincieraad van West-Vlaanderen van 27 mei 2021 houdende de definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) "gemengd bedrijventerrein Menen en Wervik".

2. RECHTSPLEGING

De memories en andere procedurestukken werden op regelmatige en tijdige wijze gewisseld.

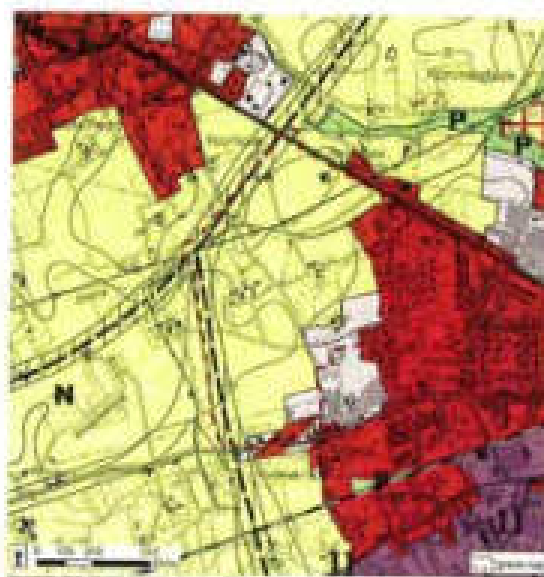
3. UITEENZETTING VAN DE FEITEN

3.1. De planprocedure die het voorwerp uitmaakt van het vernietigingsberoep heeft betrekking op het bestemmen van een nieuw gemengd bedrijventerrein te Menen en Wervik. Het gaat om een terrein van ruim 80 hectare oppervlakte, gelegen ten westen van het centrum van Menen en ten zuidoosten van de kern van Geluwe (een deelgemeente van Wervik).

3.2. De gronden zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Ieper-Poperinge grotendeels gesitueerd in het agrarisch gebied, en voor een kleiner deel in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen en in een woorgebied met landelijk karakter (dat laatste helemaal in het zuiden van het plangebied).

Tevens zijn in het oostelijk gedeelte van het plangebied de voorschriften van kracht van een later nog met een besluit van 4 oktober 2012 van de deputatie gewijzigd bijzonder plan van aanleg (BPA) nr. 10 "uitbreiding Keizer Karelstraat" van de stad Menen, dat oorspronkelijk werd goedgekeurd met een ministerieel besluit van 25 september 1992.

3.3. In het RSV is Menen als kleinstedelijk gebied én als economisch knooppunt geselecteerd. Daarnaast is Wervik in het RSV als specifiek economisch knooppunt weerhouden. Verder zijn in het provinciaal ruimtelijk structuurplan van West-Vlaanderen en in de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen van de stad Menen en de stad Wervik een aantal uitspraken te vinden over de behoefte aan nieuwe hectaren bedrijventerrein (zie voor een overzicht de bladzijden 28-34 van de toelichtende nota bij het bestreden RUP).

3.4. Met een besluit van 22 november 2012 stelt de provincieraad van West-Vlaanderen het provinciaal RUP tot afbakening van het kleinstedelijk gebied Menen vast. Dit provinciaal RUP wordt goedgekeurd met een ministerieel besluit van 19 maart 2013, en omvat een deelplan "Menen-West" dat betrekking heeft op hetzelfde gebied dat het voorwerp is van het hier aangevochten provinciaal RUP en waarvoor een bestemming als regionaal bedrijventerrein wordt voorzien.

3.5. Het provinciaal afbakenings-RUP wordt evenwel door een aantal buurtbewoners (waaronder de verzoekend partij VERFAILLIE) aangevochten met een procedure voor de Raad van State, en met een arrest nr. 225.449 van 12 november 2013 gaat de Raad eerst over tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het provinciaal RUP waarna finaal ook wordt besloten tot de nietigverklaring van het RUP met een arrest nr. 228.693 van 7 oktober 2014, telkens wat het deelplan "Menen-West" betreft.

De Raad stelt daarbij in de eerste plaats vast dat bij de opmaak van het aan het RUP voorafgaande plan-MER geen volwaardige vergelijking plaatsvond van de alternatieven voor de locatie van de nieuwe bedrijvenzone, waarbij het niet kon volstaat om op basis van een beperkt vooronderzoek reeds de locatie "Menen-West" te kiezen als beste optie en vervolgens in het plan-MER de andere locatiealternatieven niet meer of nauwelijks nog te onderzoeken. De weerhouden redelijke alternatieven moeten in het plan-MER immers op een volwaardige wijze worden beschreven en beoordeeld op hun milieueffecten.

Daarnaast waren volgens de Raad de resultaten van het plan-MER, wat de ontsluiting betreft van de nieuwe bedrijvenzone en de verkeersleefbaarheid, op een onvoldoende rechtszekere en zorgvuldige wijze in het plan vertaald.

Tenslotte bevatte het plan geen voldoende waarborgen voor de vooropgestelde gefaseerde ontwikkeling van de bedrijvenzone.

3.6. De provincie beslist daarop door te zetten met de plannen voor het inrichten van een bedrijventerrein in de regio Menen-Wervik.

Een nieuwe procedure tot de opmaak van een provinciaal RUP "gemengd bedrijventerrein Menen-Wervik" wordt opgestart, gepaard gaande met het opstellen van een nieuw plan-MER¹.

3.7. In het plan-MER worden aanvankelijk vier onderscheiden locatiealternatieven aan een effectenonderzoek onderworpen: naast Menen-West gaat het om een gebied Menen-Noord, een gebied Menen-Oost, en een gebied Menen-Groenestraat.

Naar aanleiding van de inspraakreacties gedurende de publieke consultatie wordt nog een vijfde locatiealternatief toegevoegd: Menen-Ringlaan-West.

Het plan-MER wordt gefinaliseerd, en op 20 april 2018 door de dienst-Mer van de Vlaamse overheid goedgekeurd².

3.8. Er wordt een voorontwerp van provinciaal RUP opgemaakt, dat wordt besproken in een plenaire vergadering van 18 december 2018³.

3.9. Met een besluit van 24 september 2020 wordt het ontwerp van provinciaal RUP "gemengd bedrijventerrein Menen-Wervik" door de provincieraad van West-Vlaanderen voorlopig vastgesteld. Opnieuw wordt gekozen voor de optie Menen-West⁴.

3.10. Gedurende het openbaar onderzoek over het ontwerp van provinciaal RUP worden 60 bezwaarschriften ingediend. Ook de verzoekende partijen behoren tot de bezwaarindieners⁵.

Verder worden door de verwerende partij ook nog twee "webinars" (online-infomomenten) en infomarkten over het ontwerp van RUP georganiseerd, en een *workshop* (ronde tafel).

3.11. Op 4 maart 2021 verstrekt de Procoro van West-Vlaanderen een advies over het plandossier. De commissie schaaft zich principieel en in grote lijnen achter het planinitiatief, maar adviseert op een aantal detailpunten wel om tegemoet te komen aan een aantal bezwaren en bepaalde aanpassingen te doen aan het plan en aan de voorschriften⁶.

3.12. Met een besluit van 27 mei 2021 stelt de provincieraad van West-Vlaanderen het provinciaal RUP "gemengd bedrijventerrein Menen-Wervik" definitief vast⁷.

Het plan voorziet ruimte voor een gemengd bedrijventerrein van 51,5 hectare groot, met een ruime zone voor groenbuffer van bijna 20 hectare groot langs de oostelijke en zuidelijke grenzen van het gebied, een strook voor groenscherm aan de westelijke en noordelijke rand, ontsluitingsinfrastructuur langs de westrand van het gebied, en onder meer nog een centrale groene laan

¹ Eén en ander nog volgens de vroegere –niet geïntegreerde– planprocedure van vóór de inwerkingtreding van het decreet van 1 juli 2016 dat de plan-mer-procedure integreert in de planopmaakprocedure.

² Stukken nrs. 1-4 administratief dossier en stukken nrs. 23-25 dossier verzoekende partijen.

³ Stuk nr. 7 dossier verzoekende partijen.

⁴ Stuk nr. 3 administratief dossier.

⁵ Stukken nrs. 27, 29 en 31 dossier verzoekende partijen.

⁶ Stuk nr. 6 administratief dossier en stuk nr. 21 dossier verzoekende partijen.

⁷ Stukken onder de nrs. 7 en 8 in het administratief dossier, en stukken onder de nrs. 2-5 in het dossier van de verzoekende partijen.

dwars door het gebied in noord-zuid-richting en fiets-, voetgangers- en groene verbindingen doorheen het oostelijke buffergebied.

3.11. Van het provinciaal RUP wordt melding gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 3 augustus 2021¹.

¹ Stuk nr. 8 administratief dossier en stuk nr. 1 dossier verzoekende partijen.

4. ONTVANKELIJKHEID

4.1. De verzoekende partijen verklaren allen in de onmiddellijke omgeving te wonen van het plangebied van het bestreden provinciaal RUP.

De verzoekende partij DEMAN woont aan de Koekuitstraat 8 te Wervik (ten noordwesten van het plangebied), en stelt wegens het bestreden RUP "geprangd" te zullen zitten tussen het nieuwe bedrijventerrein Menen-West en het reeds bestaande bedrijventerrein Menen Grensland¹.

De verzoekende partij VERFAILLIE woont aan de Krokussenlaan 5 te Menen (in de zogenaamde Bloemenwijk ten oosten van het plangebied), en zag zijn belang reeds bevestigd in de vorige procedure bij de Raad van State tegen het deelplan Menen-West van het provinciaal afbakenings-RUP van het kleinstedelijk gebied Menen (zie randnummer 3.5 van dit verslag).

De verzoekende partij BUYSE woont tenslotte aan de Amarylissenweg 2 te Menen, in dezelfde Bloemenwijk ten oosten van het plangebied, en aan de rand van dat gebied.

4.2. Noch de verwerende partij, noch de tussenkomende partijen formuleren opmerkingen of excepties inzake de ontvankelijkheid van het beroep.

5. GEGRONDHEID

5.1 Eerste middel

5.1.1. Samenvatting van de uiteenzetting van het middel in het inleidend verzoekschrift²

Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 4.1.4 §1, 4.2.8 §1 en 4.1.7 van het decreet algemene bepalingen milieubeleid, en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheid- en het rechtszekerheidsbeginsel en "de motiveringsplicht" als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen zetten uiteen dat in het plan-MER de milieueffecten werden onderzocht van de mogelijke inplanting van een nieuw regionaal bedrijventerrein, terwijl met het bestreden RUP een nieuw "gemengd" bedrijventerrein wordt bestemd. Volgens hen is het plan-MER daardoor "ondeugdelijk", temeer nu niet de behoefte wordt onderzocht "aan enerzijds regionaal bedrijventerrein en daarnaast lokaal bedrijventerrein (...) op afzonderlijke wijze". De verzoekende partijen noemen het stedenbouwkundig voorschrift "niet duidelijk", met betrekking tot de vraag "of met bedrijfsperven coarbehouden voor bedrijven groter dan 3 ha ook lokale bedrijven bedoeld worden". Daaruit zou volgens hen dan blijken "dat er meer regionale dan lokale bedrijven zich kunnen vestigen (...) wat niet overeenstemt met de behoefteberekening in het planMER en de Toelichtingsnota bij het PRUP". Ook is bij de opmaak van het plan-MER, ondanks opmerkingen daaromtrent in de

¹ Dat laatste blijkt echter niet te (kunnen) kloppen. De verzoekende partij woont aan de Koekuitstraat 8 te Wervik (zie het attest van woonst als stuk nr. 26 in het dossier van de verzoekende partijen), en die locatie ligt helemaal niet tussen het gebied Menen Grensland en het plangebied. Dat is wél het geval voor een ander adres Koekuitstraat 8 te Menen, maar daar woont de verzoekende partij DEMAN dus niet.

Aan de verzoekende partij DEMAN wordt op dat punt opheldering gevraagd in de laatste memorie.

² Zie voor de volledige ontwikkeling van het middel de bladzijden 21-33 van het inleidend verzoekschrift.

richtlijnennota van de dienst-Mer en de inhoud van een "interceptnota" aan de leden van de Vlaamse regering uit 2017, geen rekening gehouden "met het aspect hergebruik en reconversie", niettegenstaande de nabije Tybersite in dat opzicht "belangrijke kansen" inhoudt. De ruimtemonitor 2015 voor de provincie West-Vlaanderen geeft voorts aan "dat het huidige aanbod aan regionaal bedrijventerrein voor West-Vlaanderen meer dan voldoet aan de huidige vraag", en het departement landbouw en visserij merkt in haar advies van 17 december 2018 op "dat met onderhaang project alleen al de behoefte aan lokaal en regionaal bedrijventerrein in de gehele subregio (Menen, Weruik, Avelgem, Harelbeke, Kortrijk, Kuurne, Spiere-Helkijn, Wetelgem en Zuvegem) tot 2027 wordt opgevuld". Nog wordt in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de stad Menen voor het gebied gesteld dat aldaar bedrijven met een grote mobiliteitsimpact en een hoge ruimtebehoefte mogen komen, maar met "een beperkte impact voor de aansluitende woongebieden". Met dat gegeven wordt geen rekening gehouden. De verzoekende partijen dringen verder aan op het punt dat "de verdeling (...) tussen regionale en lokale bedrijven" onduidelijk is, en dat in het plan-MER geen behoefteberekening is gebeurd voor lokale bedrijvigheid. Zij noemen "het al dan niet verkeersgenererend of milieubelastend karakter (...) van essentieel belang om de milieu-effecten, bijv op mobiliteit, stof, geur en geluidshinder, duidelijk te kunnen inschatten", en menen dat het plan-MER niet "dekkend" is ten overstaan van de inhoud van het latere RUP. In meerdere bezwaren werden vragen gesteld naar het onderscheid tussen de regionale en de lokale behoefte, en uit het advies van de Procoro blijkt dat er een grotere behoefte bestaat aan ruimte voor lokale bedrijven dan aan ruimte voor regionale bedrijven. Niettemin voorziet het bestreden RUP in meer ruimte voor regionale dan voor lokale bedrijven. In ieder geval wordt het onderscheid tussen regionale en lokale bedrijvigheid in de voorschriften van het RUP "op onduidelijke en onzekere wijze doorvertaald" en zijn de voorschriften op dat vlak "zelfs tegenstrijdig te noemen".

5.1.2. Samenvatting van het standpunt van de verwerende partij in de memorie van antwoord¹

De verwerende partij repliceert in de eerste plaats dat het middel niet ontvankelijk is nu de verzoekende partijen hun kritiek onvoldoende betrekken op de rechtsregels die zij geschonden achten. Ten gronde argumenteert zij "louter ten overvloede" dat de laatste behoefteberekening van de provincie voor de periode 2017-2027 voor de subregio het resultaat opleverde van ca. 56 hectare "voor regionale en lokale bedrijven", dat het deze "gemengde behoefte" is die met het bestreden RUP wordt ingevuld, dat dit scenario uitgaat van een "worst case benadering" waarbij "het ganse potentiële aanbod aan bestemde bedrijventerreinen nog wordt gerealiseerd", dat het gaat om 28,1 hectare terwijl de totale berekende behoefte 84,1 hectare bedraagt, dat het plan-MER uitgaat van het maximale scenario van een regionaal bedrijventerrein van 70 hectare met dien verstande dat daaraan wordt toegevoegd dat ook een kleinere oppervlakte kan worden aangesneden en daarin ook "een deel lokale bedrijvigheid" kan worden opgenomen, dat het niet onwettig noch onzorgvuldig is om in een plan-MER uit te gaan van een "worst case scenario", dat het standpunt van de verzoekende partijen erop neerkomt "dat de milieueffecten van lokale bedrijvigheid aanzienlijker zouden zijn dan de milieueffecten die uitgaan van regionale bedrijvigheid" wat een "absurde redenering" is en ook "nergens aannemelijk" wordt gemaakt, dat het stedenbouwkundig voorschrift voor het gemengd bedrijventerrein geenszins onduidelijk of rechtsonzeker is, dat in het advies van de Procoro duidelijk wordt gemaakt dat de taakstelling voor bedrijvigheid een provinciale bevoegd-

¹ Zie de bladzijden 5-10 van de memorie van antwoord.

heid is "wat ook de verdeling tussen het aanbod voor lokale en regionale bedrijven omvat", dat "de taakstelling voor regionale bedrijventerreinen geldt bijkomend aan de hergebruiksmogelijkheden van bestaande bedrijvensites", dat bij de behoefteberekening het gegeven werd meegenomen "dat bestaande bedrijventerreinen omvormen veel tijd in beslag zal nemen en dat op korte en middellange termijn het aanbod op de bestaande bedrijventerreinen onvoldoende zal zijn om de vraag naar bedrijfsruimte te kunnen opvangen", dat ook de reconversie van de Tybersite werd meegenomen in de berekening, en dat de verzoekende partijen niet aantonen "dat het bestrelen PRUP, noch het plan-MER, op beslissende foutieve uitgangspunten inzake de behoeftebepaling aan regionale en/of lokale bedrijvigheid zou zijn gesteund".

5.1.3. Samenvatting van het standpunt van de tussenkommende partijen in hun memorie¹

De tussenkommende partijen werpen nog op dat het betoog van de verzoekende partijen tegenstrijdig is in zoverre zij enerzijds stellen dat er geen onderzoek zou zijn gebeurd naar de behoefte aan lokale bedrijvigheid maar tegelijkertijd ponereren dat de ruimtebehoefte voor lokale bedrijven groter zou zijn dan voor regionale bedrijven, dat de verzoekende partijen niet betwisten dat "er 70 ha bruto-behoefte aan regionale bedrijvigheid is", dat de door de verzoekende partijen opgeworpen vraag of er niet meer ruimte moet worden voorzien voor lokale bedrijvigheid niets met het plan-MER te maken heeft, dat zij de stedenbouwkundige voorschriften van het plan ook verkeerd lezen, dat deze bepalen dat 60% van de ruimte voorbehouden is voor regionale bedrijven maar dat zulks in de praktijk "evengoed 100%" kan zijn, dat lokale bedrijvigheid volgens de planvoorschriften "per definitie (...) weinig verkeersgenererend" en "zonder milieubelastend karakter" is wat ook overeenkomt met de standaardtypebepaling voor gemengde bedrijventerreinen in de bijlage bij het typevoorschriftenbesluit van de Vlaamse regering van 11 april 2008, dat het dan ook niet is in te zien "hoe de toevoeging van bedrijven met een lagere milieu-impact aanleiding zou (...) kunnen geven tot ernstigere milieueffecten", dat de voorschriften van het RUP sterk verkeersgenererende bedrijven uitsluiten, dat in het plan-MER bij het onderzoek naar de mobiliteitseffecten een vergelijking werd gemaakt met het bedrijventerrein De Prijckels in Oost-Vlaanderen om een representatief kencijfer te verkrijgen, en dat de verzoekende partijen er niet in slagen de bevindingen in het plan-MER inzake mobiliteit te ontkrachten.

5.1.4. Samenvatting van de reactie van de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord²

De verzoekende partijen stellen nog dat regionale en lokale bedrijvigheid wel degelijk "een onderscheiden effect op de omgeving" heeft, dat zulks in ieder geval in het plan-MER had moeten onderzocht zijn, dat ook in de geldende regelgeving het onderscheid wordt onderkend, dat bijvoorbeeld "lokale bedrijvigheid (...) meer ingebed (kan) worden in het bestaande weefsel terwijl dit niet kan voor regionale bedrijvigheid", dat het principe "wie het meerdere kan, kan ook het mindere" hier niet kan gehuldigd worden, dat "de provincie geen taakstelling heeft voor lokale bedrijven, doch wel voor regionale bedrijvigheid", dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat ook rekening werd gehouden met hergebruiksmogelijkheden van bestaande bedrijvensites waaronder de Tybersite, en dat het voor de verzoekende partijen als omwonenden belangrijk is te weten of de terreinen een

¹ Zie de bladzijden 2-6 van de memorie voor de tussenkommende partijen.

² Zie de bladzijden 34-38 van de memorie van wederantwoord.

invulling zullen kennen met regionale of lokale bedrijvigheid en zij daar nu "het raden naar hebben".

5.1.5. Bespreking

De voorafgaande bemerkingen die de provincie maakt inzake de redactie van het middel kunnen worden begrepen, en ook grotendeels worden bijgetreden. De verzoekende partijen halen een aantal bepalingen en beginselen aan die zij geschonden achten, maar maken in hun betoog niet steeds even duidelijk waarin precies de beweerde schending(en) zou(den) bestaan. Ook bestaat de uiteenzetting van het middel voor een groot deel uit een samenraapsel van allerhande standpunten en citaten uit verscheidene documenten, die niet steeds (even duidelijk) in verband worden gebracht met de juridische grondslag die de verzoekende partijen beweren aan het middel te willen geven.

In wat volgt zal dan ook enkel worden ingegaan op de essentie van het middel zoals die door de verwerende partij en de tussenkommende partijen werd gedistilleerd uit het verzoekschrift¹.

In de eerste plaats argumenteren de verzoekende partijen dat in het plan-MER de milieueffecten werden onderzocht van de mogelijke inplanting van een nieuw *regionaal* bedrijventerrein, terwijl met het bestreden RUP een nieuw *gemengd* bedrijventerrein (voor regionale én lokale bedrijven) wordt bestemd. Volgens hen maakt dit het plan-MER "ondeugdelijk", temeer nu niet de behoefte wordt onderzocht "aan enerzijds regionaal bedrijventerrein en daarnaast lokaal bedrijventerrein (...) op afzonderlijke wijze". Dit standpunt kan niet worden bijgevalen. In het plan-MER wordt aangegeven dat de behoeftebepaling voor regionale bedrijvigheid "een behoefte van ca. 56ha netto oppervlakte" oplevert, en dat wordt uitgegaan "van een worst case van bruto 70 ha regionale bedrijvigheid" waarbij in de hypothese "dat er uiteindelijk behoefte is aan een kleinere oppervlakte regionale bedrijvigheid en/of een deel lokale bedrijvigheid, (...) uiteraard een kleinere oppervlakte dan de vooropgestelde bruto oppervlakte van 70ha (kan) worden aangesneden" (bladzijde 5 niet-technische samenvatting plan-MER). Deze benadering is aannemelijk, en de verzoekende partijen tonen er de onwettigheid/ondeugdelijkheid niet van aan. In het gedetailleerde milieueffectenonderzoek van (deel 2 van) het plan-MER worden alle mogelijke milieueffecten van de mogelijke komst van een bedrijventerrein (onder meer) op de site Menen-West aan een onderzoek onderworpen, waarbij wordt uitgegaan van het reeds vermelde "worst case"-scenario van 70 hectare regionaal bedrijventerrein en drie impactclusters van milieueffecten (direct ruimtebeslag, ruimtelijke samenhang, en verstoring) worden bekeken, onderverdeeld in een aantal effectgroepen die worden behandeld per milieudiscipline (mobiliteit, geluid, lucht, bodem, water (grond- en oppervlaktewater), fauna en flora, landschap, bouwkundig erfgoed en archeologie, en mens). Voor elke effectgroep wordt de relevantie besproken, rekening houdend met de aard van het plan en de planingrepen, en abstractie makend van elementen die zich op het projectniveau situeren en die nog niet gekend (kunnen) zijn in de planfase. De verzoekende partijen maken hoegenaamd niet duidelijk in welk opzicht en/of op welke punten het strategische milieueffectenonderzoek dat in het plan-MER werd uitgevoerd zou zijn gevitieerd door de omstandigheid dat 70 hectare bijkomend regionaal bedrijventerrein als uitgangspunt werd genomen. Het voorbeeld dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord vermelden dat "lokale bedrijvigheid (...) meer ingebed (kan) worden in het bestaande weefsel terwijl dit niet kan voor regionale bedrijvigheid" lijkt in dit op-

¹ Vgl. in dit opzicht bv. RvS 13 februari 2020, nr. 247.052, Bets (randnummer 4 van het arrest).

zicht overigens eerder te wijzen op het tegendeel van wat de verzoekende partijen proberen te bewijzen.

Ten onrechte lijken de verzoekende partijen voorts in het middel ook uit te gaan van het standpunt dat in het plan-MER een behoefteberekening had moeten gebeuren qua benodigde ruimte voor regionale en lokale bedrijvigheid. Zij gaan er aan voorbij dat die behoefteberekening voor de planperiode 2017-2027 is gebeurd door de provincie West-Vlaanderen, en dat die voor de subregio Kortrijk het volgende resultaat opleverde (zie bladzijde 31 van de toelichtende nota bij het RUP):

SUBREGIO Kortrijk	Inschatting vraag (ha)	Effectief Aanbod (ha)	Behoefte (ha)
Lokaal	57,4	3,8	53,6
Gemengd		0	
Regionaal	77,6	47,1	30,5
Totaal	135	50,9	84,1

SUBREGIO Kortrijk	Behoefte (ha)	Effectief Potentieel Aanbod (ha)		
Lokaal	53,6	15,4		
Gemengd		0		
Regionaal	30,5	12,7	Te kort	JA
Totaal	84,1	28,1	+ 56,0 ha	

De toelichtende nota voegt er aan toe dat “de vraag naar regionale bedrijventerreinen (...) enkel (kan) opgevangen worden in de economische knooppunten”, dus “binnen de subregio Kortrijk (...) het regionaalstedelijk gebied Kortrijk, het kleinstedelijk gebied Menen en het specifiek economisch knooppunt Werrik”.

De verwerende partij kon zich wel degelijk baseren op deze data om het RUP vorm te geven¹. Een volgende kritiek die de verzoekende partijen formuleren betreft het bij de behoefteberaming onvoldoende rekening houden “met het aspect hergebruik en reconversie”, onder meer tegen de achtergrond van de ontwikkelingen op de nabije Tybersite die in dat opzicht “belangrijke kansen” zouden inhouden. Desbetreffende zij opgemerkt dat in het plan-MER uitdrukkelijk wordt gesteld dat “de taakstelling voor regionale bedrijventerreinen (...) bijkomend (geldt) aan de hergebruiksmogelijkheden van bestaande bedrijvensites” (bladzijden 5 en 9 niet-technische samenvatting plan-MER en bladzijden 9 en 12 integrale versie plan-MER). De verzoekende partijen reiken in het middel onvoldoende elementen aan om dat uitgangspunt te ondergraven. En wat de Tybersite betreft wordt in het plan-MER uitgelegd dat de stad Menen daarvoor een reconversieproject uitwerkt en een gemeentelijk RUP opmaakt met de bedoeling om op de fabrieksterreinen een stedelijk project mogelijk te maken bestaande uit een kmo-zone met bedrijfswoongelegenheden, een re-

¹ Vgl. RvS 9 maart 2021, nr. 250.015, Demuytere (randnummer 5.1 van het arrest).

tail-zone, een groene zone met geïntegreerde parking, en *leisure*-activiteiten (zie bladzijde 46 niet-technische samenvatting plan-MER en bladzijde 61 integraal plan-MER). Onmiddellijk is duidelijk dat die geprojecteerde ontwikkelingen volledig anders van aard zijn dan wat wordt beoogd met het bestreden provinciaal RUP. Niet alleen zal het project op de Tybersite "stedelijk" van aard zijn, maar zal de invulling ervan gebeuren met volledig andere functies dan wat wordt gepland op het bedrijventerrein Menen-West. De verzoekende partijen maken in de gegeven omstandigheden hun argument niet hard dat de Tybersite (al is het maar gedeeltelijk) een alternatief qua hergebruik zou vormen voor de ruimtebehoefte die wordt voldaan op het bedrijventerrein Menen-West.

Tenslotte maken de verzoekende partijen in het middel opmerkingen over de (in hun ogen) onduidelijkheid en rechtsonzekerheid van het stedenbouwkundig voorschrift van artikel 1 van het RUP dat handelt over de zone voor gemengd bedrijventerrein. Meer bepaald viseren zij de volgende bepaling (met toelichting):

Artikel 1: zone voor gemengd bedrijventerrein	
Gebiedscategorie: bedrijvigheid	
VERORDENEND	TOELICHTEND
Stedenbouwkundige voorschriften	Bepaling en visie
<p>1.1.1. Grote bedrijven</p> <p>Het bedrijventerrein biedt plaats voor zowel regionale als lokale bedrijven.</p> <p>Waar vast betreft de oppervlakte van de bedrijven moet de inrichting van het bedrijventerrein minimaal voldoen aan het volgende criterium:</p> <p>Een minimum van 60% van de netto-oppervlakte van bedrijfspercelen is voorbehouden voor regionale bedrijven. Minimum 20% van de netto-oppervlakte van bedrijfspercelen is voorbehouden voor bedrijven groter dan 3ha.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Een lokaal bedrijf: een weinig verkeersgenererend bedrijf zonder milieubelastend karakter van maximum 3000m². • Een regionaal bedrijf: een verkeersgenererend, milieubelastend bedrijf, meer dan 3000m² groot. <p>De toelichting niet dat ieder regionaal bedrijf milieubelastend is en elk lokaal bedrijf geen milieubelastend karakter kan hebben. Dit hangt zeer sterk af van het type activiteit die het respectievelijke bedrijf uitoefent. In het voorliggende PRUP worden heel wel historische activiteiten uitgesloten.</p> <p>De arbeidsbereikbaarheid toont vraag bestaat naar grote percelen. Deze zijn niet altijd voor handen. Door deze minime op te nemen wordt verzekerd dat er voldoende aanbod gecreëerd wordt voor grotere, regionale bedrijven.</p>

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen vinden, is dit voorschrift niet ontoelaatbaar onduidelijk, of onzeker in zijn toepassing. Zowel regionale als lokale bedrijven zijn op het bedrijventerrein welkom, maar minimum 60% van de oppervlakte van de bedrijfspercelen is voorbehouden voor regionale bedrijven. Tegelijk is minstens 20% van de netto-oppervlakte van de bedrijfspercelen voorbehouden voor bedrijven groter dan 3 hectare. In de toelichting wordt dan omschreven wat kan worden beschouwd als een lokaal dan wel een regionaal bedrijf, en de tussenkomenende partijen merken in hun memorie terecht op dat die omschrijvingen parallel lopen met hetgeen diernaangaande ook is terug te vinden in de typevoorschriften voor (gewestelijke) RUP's van (de bijlage bij) het besluit van de Vlaamse regering van 11 april 2008. Dat de verzoekende partijen met het aangehaalde voorschrift er (zoals zij het in hun memorie van wederantwoord uitdrukken) "het raden naar hebben" welk type bedrijven nu waar op het bedrijventerrein concreet zal worden gelokaliseerd, maakt het stedenbouwkundig voorschrift niet onwettig. Dergelijke mate van detail moet niet verplicht worden opgenomen in een provinciaal RUP dat ruimte inkleurt voor een gemengd bedrijventerrein. Daarbij mag overigens ook niet worden vergeten dat voor het bedrijventerrein een inrichtingsplan moet worden opgemaakt (artikel 0.6 van de voorschriften), en dat daarin een "milieuzonering" moet worden opgenomen teneinde ervoor te

zorgen dat de (geluids)hinder naar de woonomgeving zo adequaat mogelijk wordt beperkt (artikel 0.8 van de voorschriften). En artikel 1.1 van de stedenbouwkundige voorschriften sluit een (groot) aantal (hinderlijke) bedrijfsactiviteiten uit die niet toegelaten zijn binnen de perimeter van het plan, wat eveneens van aard is om een aantal potentiële vormen van overlast te vermijden. Het RUP moet niet lokaliseren waar precies regionale en waar precies lokale bedrijvigheid kan of moet komen, en mag op dat vlak een zekere mate van flexibiliteit inhouden en de vergunningverlenende overheid een bepaalde beoordelingsmarge laten zonder in strijd te komen met het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel moet worden afgewezen.

5.2 Tweede middel

5.2.1 Samenvatting van de uiteenzetting van het middel in het inleidend verzoekschrift¹

Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 4.1.4 §1 en 4.2.8 §1 van het decreet algemene bepalingen milieubeleid, en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen schetsen de in het plan-MER gevolgde werkwijze qua locatiekeuze van het bedrijventerrein, waarbij eerst een aantal zoeklocaties werden opgesomd, daaruit vier redelijke locatiealternatieven werden geselecteerd, daar ingevolge de inspraakreacties nog een vijfde locatiealternatief werd aan toegevoegd, om tenslotte te eindigen bij het alternatief Menen-West als voorkeurslocatie. Zij zijn het niet eens met dit "getrappt systeem", dat volgens hen "pour les besoins de la cause" werd gehanteerd. In hun ogen werd er zodoende "opnieuw gestuurd in de richting van de locatie Menen-Wervik, of Menen-west, die ook de vorige locatiekeuze was en compleet in de lijn ligt van de beleidsmatige beslissing van de Deputatie West-Vlaanderen die reeds voor het eerste en zeker voor het huidige hernomen PRUP werd genomen". De verzoekende partijen verwijzen naar het vorige vernietigingsarrest waarin dergelijke manier van werken werd afgekeurd, en stellen dat alle zoeklocaties op een evenwaardige manier hadden moeten onderzocht worden. Inzonderheid wordt op een willekeurige manier omgesprongen met de criteria van de aansluiting bij bestaande regionale bedrijvigheid en het gelegen zijn binnen een stedelijk gebied of een economisch knooppunt, en zijn er ook inconsistenties wat betreft het hanteren van de criteria waterkwetsbaarheid en ontsluiting. De verzoekende partijen noemen het "onredelijk dat bepaalde locaties onmiddellijk afgeschreven worden, terwijl een andere locatie zonder enige voorafgaandelijke afweging wel als redelijk alternatief meegenomen wordt". De zoeklocaties worden ook weggeselecteerd "op planmatige en ruimtelijke criteria en slechts beperkt op het vlak van milieu, nl overstromingsgevoeligheid en aanwezigheid van natuurwaarden, doch de impact op de mens en de gezondheid, lucht, geluid, en andere hinder, werd niet onderzocht". De verzoekende partijen merken op dat het een feit blijft dat de locatie Menen-West niet aansluit op een bestaand regionaal bedrijventerrein, nu de afstand tot het bedrijventerrein Grensland ongeveer 2 kilometer bedraagt.

¹ Zie voor de volledige ontwikkeling van het middel de bladzijden 33-37 van het inleidend verzoekschrift.

5.2.2. Samenvatting van het standpunt van de verwerende partij in de memorie van antwoord¹

De verwerende partij repliceert dat het decreet algemene bepalingen milieubeleid "een onderscheid (maakt) tussen beschikbare alternatieven en te onderzoeken redelijke alternatieven", dat in de vorige planprocedure "geen volwaardige vergelijking werd gemaakt van de redelijke alternatieven voor de locatie van de nieuwe bedrijventoneel", dat thans alle redelijke locatiealternatieven (eerst vier, uiteindelijk vijf) wel degelijk worden onderworpen aan een volwaardig milieuonderzoek, dat de afwegingscriteria om te selecteren uit de aanvankelijke tien zoeklocaties en te komen tot een kleiner aantal redelijke locatiealternatieven duidelijk uit het plan-MER naar voor komen, dat het gaat om "aanzienbare criteria", dat de verzoekende partijen zelfs niet beweren dat andere redelijke locatiealternatieven niet zouden zijn onderzocht, en dat het toevoegen van de vijfde locatie Menen-Ringlaan West voortkomt uit de richtlijnen van de dienst-Mer na de publieke consultatie.

5.2.3. Samenvatting van het standpunt van de tussenkomende partijen in hun memorie²

De tussenkomende partijen werpen nog op dat niet wordt uiteengezet hoe of waarom artikel 4.2.8 §1 van het decreet algemene bepalingen milieubeleid zou geschonden zijn zodat het middel in dat opzicht niet ontvankelijk is, dat de verwijzing naar het vernietigingsarrest van het eerdere RUP niet opgaat nu de verwerende partij "is tegemoetgekomen aan deze kritiek door een volwaardig alternatievenonderzoek door te voeren", dat het een "logische werkwijze" is om eerst "een zo ruim mogelijk zoekgebied" af te bakenen "waarbinnen dan op zoek wordt gegaan naar de redelijke alternatieven", dat de verzoekende partijen er geen enkel belang bij hebben te insinueren "dat het initiële zoekgebied te groot was" en kritiek te hebben op de omstandigheid "dat er een alternatief te veld in het plan-MER werd onderzocht", dat in de eerste fase het doel was om "de realiseerbare opties" te identificeren en "niet het selecteren van de opties met de minste milieu-impact", en dat het allerminst onwettig is "om beleidsoverwegingen op te nemen in het alternatievenonderzoek en een getrappt systeem te hanteren".

5.2.4. Samenvatting van de reactie van de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord³

De verzoekende partijen blijven erbij dat de verwerende partij een "uitfiltering" heeft gedaan van de zoeklocaties en het proces heeft "gestuurd" in de richting van de locatie Menen-West, en stellen verder nog dat zowel in de "voorselectie" als in de "eigenlijke selectie (...) op een vergelijkbare wijze onderzoek (dient) te gebeuren" en "voor elk van de onderzochte zoeklocaties (...) op basis van dezelfde afwegingscriteria gemotiveerd (dient) te worden waarom deze niet als 'redelijk alternatief' werden overhouden", en dat de site Menen-West op grond van de daar gehanteerde criteria eigenlijk al in de "voorselectie" had kunnen sneuvelen.

¹ Zie de bladzijden 11-17 van de memorie van antwoord.

² Zie de bladzijden 6-11 van de memorie voor de tussenkomende partijen.

³ Zie de bladzijden 43-45 van de memorie van wederantwoord.

5.2.5. Bespreking

Met het arrest nr. 228.693 van 7 oktober 2014 vernietigde de Raad van State het deelplan "Mener-West" van het provinciaal afbakenings-RUP voor het kleinstedelijk gebied Mener, onder meer op grond van het middel dat "voorafgaand aan de milieueffectrapportageprocedure de keuze (...) (werd) gemaakt om één enkele locatie voor het regionaal bedrijventerrein op volwaardige wijze te onderzoeken", en de rest van de locaties (14 in aantal) af te doen met een vereenvoudigde "screening". De Raad besloot in het arrest dat op die manier "de vereiste volwaardige vergelijking van redelijke alternatieven ontbreekt".

Vastgesteld moet worden dat het vereiste milieuonderzoek ditmaal op een andere wijze is verlopen. In het kader van de milieueffectrapportage werden eerst tien "zoekzones" voor een bedrijventerrein van circa 70 hectare geïdentificeerd:

Figuur 1-57 aanduiding zoekgebied

Die "potentiele locaties" werden vervolgens onderworpen aan een aantal "afwegingscriteria":

- de (structuur)planningscontext, met als relevante elementen de aansluiting bij stedelijk gebied, de nabijheid van bestaande bedrijvigheid van bovenlokaal niveau, en de ligging t.o.v. openruimteverbindingen en recreatieve structuren

¹ Bladzijden 22-23 niet-technische samenvatting plan-MER en bladzijden 30-31 integraal plan-MER (deel 1).

- de bereikbaarheid, meer bepaald vanuit het oogpunt van de rechtstreekse ontsluiting op primaire en secundaire wegen, de mogelijkheid tot multimodale ontsluiting, en de nabijheid van buslijnen
- een aantal "kwetsbaarheden op vlak van milieu", zoals effectieve overstromingsgevoeligheid, nabijheid van kwetsbare natuur, en de nabijheid van woonomgevingen

In die "afwegingscriteria" wordt dan een zekere "hiërarchie" onderscheiden, en wel als volgt:

1.7.2 Hiërarchie afwegingscriteria

Op basis van de principes in het RSV kunnen uit de afwegingscriteria twee criteria worden geselecteerd die belangrijker worden geacht dan de overige criteria. De mate van aansluitendheid bij het kleinstedelijk gebied en de mogelijkheid tot rechtstreekse ontsluiting naar een primaire of secundaire weg zullen in eerste instantie bepalend zijn of een locatie al dan niet wordt geselecteerd als redelijke locatie. Indien een potentiële locatie niet positief scoort op beide criteria dan wordt de locatie niet als redelijk beschouwd en worden de overige afwegingscriteria als ondergeschikt beschouwd. Een redelijke locatie moet met andere woorden goed aansluiten bij het kleinstedelijk gebied en rechtstreeks kunnen ontsluiten naar een primaire of secundaire weg.

Hierop formuleren de verzoekende partijen in het middel alvast geen kritiek.

Elk van de tien "potentiële locaties" wordt dan getoetst aan de afwegingscriteria, waarbij een inhoudelijke evaluatie en motivering wordt gegeven. Daaraan worden voor de overzichtelijkheid telkens per criterium drie kleurencodes gekoppeld: rood wanneer een locatie slecht scoort, groen wanneer een locatie goed scoort, en oranje wanneer een criterium niet volledig negatief of positief kan worden geacht voor die locatie maar genuanceerd dient te worden. Dit alles wordt ook in een tabelvorm gegoten, wat het voordeel biedt dat in één oogopslag onmiddellijk duidelijk is welke locaties (overwegend) groen scoren en welke (overwegend) rood of oranje¹.

Ook hierop formuleren de verzoekende partijen in het middel geen rechtstreekse en gefundeerde kritiek.

De resultante van de oefening is dat zes locaties afvallen die niet goed of minder goed scoren op de afwegingscriteria. Deze locaties zijn tegen die achtergrond dan wel potentiële locaties, maar geen "redelijke" locatiealternatieven meer. De vier locaties die goed of beter scoren zijn dat wel: Menen-West, Menen-Noord, Menen-Oost, en Groenestraat. Die vier "redelijke" locatiealternatieven worden in het plan-MER dan aan een integrale milieueffectenbeoordeling onderworpen, aangevuld met een vijfde locatie Menen-Ringlaan-West die nog werd toegevoegd naar aanleiding van de inspraakreacties gedurende de publieke consultatie in de plan-mer-procedure.

¹ Bladzijde 23 niet-technische samenvatting plan-MER en bladzijde 31 integraal plan-MER (deel 1).

² Bladzijden 32-36 integraal plan-MER (deel 1).

Die vijf locatiealternatieven worden dan in het plan-MER in detail onderzocht per relevante discipline (mobiliteit, geluid, lucht, bodem en grondwater, oppervlaktewater, biodiversiteit, landschap, bouwkundig erfgoed en archeologie, en mens (ruimtelijke aspecten, hinder en gezondheid)) (deel 2 integraal plan-MER).

In het middel leveren de verzoekende partijen kritiek op deze werkwijze. Zij menen dat alle tien initieel aangegeven locaties integraal hadden moeten onderzocht geweest zijn in het plan-MER, en dat de gevolgde "preselectie"-methode het MER –en dus meteen ook het bestreden RUP– onwettig maakt.

In het document "Uitvoering van richtlijn 2001/42/EG betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's" dat uitgaat van het DG Milieu van de Europese Commissie heet het dat *"wanneer een beslissing wordt genomen over mogelijke redelijke alternatieven (...) allereerst (moet) worden gekeken naar de doelstellingen en de geografische reikwijdte van het plan of programma"* (punt 5.13 van het document) en dat de gekozen alternatieven *"realistisch"* moeten zijn (punt 5.14 van het document)¹. Ook in de parlementaire voorbereidingen van de Vlaamse decretale regelgeving wordt benadrukt dat bij de opmaak van een plan-MER *"initieel een ruim pallet aan alternatieven dient te worden geschetst"* maar dat vervolgens dient te worden *"gestreefd naar het bereiken van een evenwicht tussen de belangen van de initiatiefnemer enerzijds, aan wie geen onuitvoerbaar eisen inzake te verrichten studiewerk mogen worden opgelegd, en dat van het milieu (vertegenwoordigd door de overheid) anderzijds, op grond waarvan kan worden verwacht van de initiatiefnemer dat hij voldoende ernstige alternatieven voorstelt, en onderzoekt, zodat met kennis van zaken een beslissing kan genomen worden m.b.t. het plan of programma"*. Daarom moeten, nog steeds volgens dezelfde parlementaire werken, *"niet alle beschikbare alternatieven (...) worden vergeleken, maar alleen de 'redelijkerwijze' te onderzoeken alternatieven. (...)"*, en *"is het verwachtbaar dat in eerste instantie doelstellingsalternatieven en beleidalternatieven aan bod zullen komen"* en *"daarnaast (...) ook alternatieven inzake locaties of tracés (locatiealternatieven) aan de orde zijn"*².

Daar sluit bij aan, de handleiding "Alternatieven in de milieueffectrapportage" die werd opge maakt en verspreid door de dienst-Mer van de Vlaamse overheid, en die *"redelijke"* alternatieven benoemt als *"kansrijke"* en *"realistische"* alternatieven, zijnde alternatieven die *"zich bevinden binnen de randvoorwaarden die voor de oplossing zijn vastgelegd"* en die *"moeten steunen op objectieve juridische, technische of fysieke beperkingen, en (...) er niet (mogen) op gericht zijn het oplossingsveld a priori te beperken"*, waarbij *"voor sommige alternatieven toch al bij voorbaat kan gesteld worden dat hun milieueffecten onaanvaardbaar hoog zijn, zodat de kans dat ze gerealiseerd worden klein is"* en waarbij *"alternatieven die eerder aan bod zijn gekomen, maar die niet als redelijk vermeld worden in de richtlijnen, (...) niet meer (worden) meegenomen in het vervolgtraject"*³.

Bekeken tegen die achtergrond, is de kritiek die de verzoekende partijen in het middel leveren zonder grond. Ten onrechte hekelen de verzoekende partijen de in het plan-MER gehanteerde selectiemethode qua locatiealternatieven op principiële motieven, en concreet brengen zij geen overtuigende elementen aan om de wijze waarop in het plan-MER het onderscheid is gemaakt tussen alle *"beschikbare"* alternatieven en de finaal als *"redelijk"* te bestempelen alternatieven on-

¹ https://ec.europa.eu/environment/archives/ela/pdf/030923_sea_guidance_nl.pdf.

² Parl. St. VLP. 2001-2002, stuk 1312, nr. 1, 93.

³ Bladzijden 29 en 30 van de handleiding (<https://omgeving.vlaanderen.be/sites/default/files/2021-10/Handleiding%20alternatieven%20in%20mer%200150818.pdf>).

deruit te halen. Hun opmerking dat de locatie Menen-West niet (rechtstreeks) aansluit op een bestaand regionaal bedrijventerrein gezien de afstand tot het bedrijventerrein Grensland ongeveer 2 kilometer bedraagt is daarbij niet pertinent en niet relevant, nu in het plan-MER bij het zetten van de stap van de beschikbare naar de redelijke alternatieven niet de aansluiting bij maar wel de nabijheid van bestaande bedrijvigheid van bovenlokaal niveau als onderscheidingscriterium werd gehanteerd. En door voor het overige enkel, of toch vooral de methodiek van het plan-MER op dit vlak af te doen als getuigend van "willekeur", of nog uitgewerkt "pour les besoins de la cause", en het in het algemeen "onredelijk" te noemen "dat bepaalde locaties onmiddellijk afgeschreven worden, terwijl een andere locatie zonder enige voorafgaandelijke afweging wel als redelijk alternatief meegenomen wordt", tonen de verzoekende partijen onvoldoende aan dat het plan-MER in strijd zou zijn met de in hoofding van het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Het middel is niet gegrond.

5.3 Derde middel

5.3.1. Samenvatting van de uiteenzetting van het middel in het inleidend verzoekschrift¹

Het middel is afgeleid uit de schending van het rechtszekerheidsbeginsel "door de onduidelijkheid en onvolledigheid van de stedenbouwkundige voorschriften van het PRUP", van de artikelen 2.2.2 §1 en 2.2.3 §1, derde lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, van artikel 4.1.7 van het decreet algemene bepalingen milieubeleid, en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen bestempelen vooreerst de stedenbouwkundige voorschriften van het bestreden RUP "voor wat het verkeer en de mobiliteit betreft" als "onzeker en onduidelijk". Uit het plan-MER komt duidelijk naar voor dat op dat vlak "sluttende" milderende maatregelen noodzakelijk zijn. Het stedenbouwkundig voorschrift van artikel 1.2 van het provinciaal RUP² dat een "fasering" voorziet voor de nodige infrastructuurwerken biedt volgens de verzoekende partijen onvoldoende garanties nu het "absoluut niet duidelijk" is welke "werken en activiteiten" in dat voorschrift worden bedoeld: gaat het om "de aanleg van het bedrijventerrein", dan wel om "werken en activiteiten in functie van de exploitatie van bedrijven, dit in het kader van omgevingsvergunningen"? De verzoekende partijen vrezen dat "de aanleg van het bedrijventerrein met de openbare infrastructuur reeds kan opgestart worden zonder de aanpassing van de primaire/secundaire wegen", zodat zij dan reeds "zouden kunnen worden geconfronteerd met het voldongen feit van de aanleg van het bedrijventerrein, zonder dat een aanpassing van de weginfrastructuur is uitgevoerd". Meer in het algemeen menen de verzoekende partijen dat het onvoldoende duidelijk is welke verkeersingrepen er allemaal zullen of moeten gebeuren, waarbij uit het plan-MER blijkt dat niet alleen kruispunten maar ook "de weg of wegen" zelf zal/zullen moeten worden aangepakt. Evenmin is duidelijk wat wordt bedoeld met "voldoende capaciteit", en is de milderende maatregel volgens dewelke de ontsluiting van het bedrijventerrein op een voldoende afstand van het kruispunt moet worden ingericht zelfs helemaal niet doorvertaald in het RUP. Ook is er geen garantie dat de interne wegenis bin-

¹ Zie voor de volledige ontwikkeling van het middel de bladzijden 38-53 van het inleidend verzoekschrift.

nen het bedrijventerrein *"tesamen met de hogere wegenis zal worden uitgevoerd"*, en kan deze interne wegenis zelfs reeds worden aangelegd *"los van de hogere wegenis"*.

Voorts menen de verzoekende partijen ook dat de milderende maatregelen die in het plan-MER worden voorgesteld *"om grondwallen en milieuzonering"* onvoldoende worden doorvertaald in de voorschriften en integendeel *"worden doorgeschoven van het planniveau naar het vergunningverlenend niveau"*. Zo worden die grondwal en de milieuzonering in de voorschriften geconclueerd als een onderdeel van de op te maken inrichtingsstudie, die slechts informatief is en *"geen bindend karakter heeft"*. Ook de interne wegenis binnen het bedrijventerrein en de in- en uitrit moeten nader worden geregeld in die inrichtingsstudie, en zijn derhalve *"onzeker"*. Een aantal milderende maatregelen *"inzake geluid, geur en luchthinder"* vinden zelfs helemaal geen vertaling in de voorschriften, *"dan wel op niet afdoende en niet bindende en rechtszekere wijze"*. Inzake geluid moet een *"preventieve geluidstudie"* worden opgemaakt, maar ook dat document is louter informatief. En de controle achteraf ontsnapt volgens de verzoekende partijen aan de bevoegdheid van de provincie als plannende overheid, nu *"dit behoort tot de bevoegdheid van de handhavende overheid"*. Ook met de milderende maatregelen blijven de effecten inzake geluid volgens het plan-MER bovendien *"beperkt negatief"*. In het plan-MER is met betrekking tot de milieuzonering een tabel met klassen en afstanden opgenomen, die volgens de verzoekende partijen perfect in de stedenbouwkundige voorschriften doorvertaald had kunnen worden wat evenwel niet is gebeurd. De verzoekende partijen stellen zich ook vragen bij *"de mogelijkheid van combinatie van waterbuffering, grondwallen en groenbuffers"*, waarbij bijvoorbeeld de grondwal en waterbuffering in ieder geval al niet compatibel zijn. De zone voor groenbuffer noemen zij *"dermate multifunctioneel"* dat *"de efficiëntie op geen enkele wijze kan worden gegarandeerd"*. Bovendien zullen de gebouwen op het bedrijventerrein *"duidelijk zichtbaar blijven en zeker in de winter wanneer de hoogstammige bomen hun bladeren kwijt zijn"*.

5.3.2. Samenvatting van het standpunt van de verwerende partij in de memorie van antwoord¹

De verwerende partij repliceert dat het *"moeilijk te begrijpen"* is wat er onduidelijk zou zijn aan het voorschrift met betrekking tot de nodige wegeniswerken en de fasering met het bedrijventerrein, dat pas kan worden gestart met de aanleg van het bedrijventerrein zodra de N58 tussen de N338 en de op- en afrit van de A19 is omgevormd naar 2X2 rijstroken en de kruisingen N58/N338 en N58/N8 en het op- en afrittencomplex aangepast zijn én die werken minstens voorlopig zijn opgeleverd, dat dit alles dus wel degelijk *"bepaalbaar"* is, dat de vrees dat de aanleg van het bedrijventerrein toch reeds voordien zou kunnen gebeuren dus *"foutief"* is, dat ook de interne wegenis binnen het bedrijventerrein niet voordien mag worden aangelegd, dat de ontsluiting en de in- en uitrit van het bedrijventerrein in het RUP wel degelijk zijn geregeld, dat ook de grondwal en de milieuzonering op voldoende wijze in de planvoorschriften zijn gereguleerd, dat de verzoekende partijen vergeten dat de geluidsdam bovenop de geluidsnormen van Vlare II komt, dat bepaalde geluidsbronnen op of onder het maaiveldniveau moeten worden voorzien en dat de zone voor groenbuffer veel ruimer is dan wat wordt voorgesteld in het plan-MER, dat de milieuzonering nog niet reglementair werd vastgelegd *"aangezien nog niet is geweten welke ondernemingen en bedrijven zich op het bedrijventerrein zullen vestigen"*, dat in het plan-MER zelf voor verschillende maatregelen ook wordt aangegeven dat deze zich niet noodzakelijk in de

¹Zie de bladzijden 18-26 van de memorie van antwoord.

planfase moeten concretiseren, dat de milieuzonering een onderdeel is van het pakket maatregelen om de geluidshinder in te dijken, dat het logisch is om die milieuzonering pas te implementeren wanneer er een zicht ontstaat over de indeling en de bezetting van de kavels op het bedrijventerrein, dat het opleggen van een controlemeting wel degelijk behoort tot de bevoegdheid van de plannende overheid en het daarnaast ook normaal is dat een rol wordt voorbehouden voor de handhavingsdiensten, dat de verzoekende partijen bij een gedeelte van de kritiek die zij formuleren inzake de voorschriften voor het beperken van geluidshinder geen belang hebben, dat *"wanneer de exacte inplanting en karakteristieken van de geplande geluidsbronnen gekend zijn (...) een preventieve geluidstudie overschrijdingen (zal) kunnen uitsluiten"*, dat bepaald is dat de gronddam zo dicht mogelijk tegen het bedrijventerrein moet liggen om de efficiëntie ervan te waarborgen, dat de meest hinderlijke bedrijfsactiviteiten reeds worden uitgesloten in de stedenbouwkundige voorschriften, dat de groenbuffer en de waterbuffer niet noodzakelijk incompatibel zijn, dat de mogelijkheid om in de zone voor groenbuffer ook waterbuffers te voorzien bovenop een reeks andere planmaatregelen komt die beogen om op het bedrijventerrein zelf een goed waterbeheer te organiseren, en dat de verzoekende partijen er niet van overtuigen dat de zone voor groenbuffer niet efficiënt zou of zal zijn.

5.3.3. Samenvatting van het standpunt van de tussenkommende partijen in hun memorie¹

De tussenkommende partijen werpen in de eerste plaats op dat de verzoekende partijen het middel enerzijds steunen op een opgeheven bepaling (artikel 2.2.2 §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) en een bepaling waarvan in de uiteenzetting van het middel nergens de schending wordt geadstrueerd (artikel 2.2.3 §1, derde lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening). Ten gronde stellen de verzoekende partijen inzake het aspect van de mobiliteit dat het door de verzoekende partijen gelaakte voorschrift wel degelijk voldoende *"bepaalbaar"* is inzake de volgorde van de werken en ingrepen, dat voor de ontsluiting van het bedrijventerrein een minimumafstand van 250 meter vanaf het kruispunt is ingeschreven, en dat de in het plan-MER geopperde maatregelen om de doorstroming te verbeteren *"pas (kunnen) worden doorgevoerd wanneer duidelijkheid is over de locatie van de ontsluiting van het gebied"* en die maatregelen daarom in het plan-MER zelf worden aangemerkt als niet deel uitmaken van wat op planniveau moet gebeuren. Wat de kritiek in het middel met betrekking tot de gronddam en de milieuzonering betreft, merken de tussenkommende partijen nog op dat er geen verplichting bestaat om alle in het plan-MER opgesomde maatregelen te vertalen in planvoorschriften, dat de Raad van State reeds meermaals aanvaardde dat maatregelen van milieuzonering worden voorbehouden voor een latere inrichtingsstudie, dat ook in het plan-MER wordt bevestigd dat het volstaat dat het RUP voorziet in de *"mogelijkheid"* om een gronddam aan te leggen en te zorgen voor een milieuzonering in de bedrijvenszone, dat de voorschriften niettemin toch een gronddam verplichten, en dat geen zaken worden doorgeschoven naar het vergunningerniveau.

¹ Zie de bladzijden 11-17 van de memorie voor de tussenkommende partijen.

5.3.4. Samenvatting van de reactie van de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord¹

De verzoekende partijen stellen inzake het aspect van de mobiliteit nog dat in de algemene stedenbouwkundige voorschriften onder artikel 0 van het RUP gesproken wordt over de aanleg van interne wegenis *"zonder dat daaraan op bindende wijze gekoppeld wordt dat eerst de hogere weginfrastructuur aangepast werd en zelfs voorlopig opgeleverd werd"*, en dat de verwerende partij in de voorschriften van haar RUP zaken leest *"die er niet in staan, of althans niet duidelijk zijn vermeld"*. Wat de grondam en de milieuzonering betreft blijven zij er bij dat te veel wordt doorgeschoven naar het vergunningenniveau, en voegen zij nog toe dat niet wordt bepaald *"hoe hoog en breed d[...]e 'geluidsdammen' zullen zijn"*, dat indien na de controlemetingen zou blijken dat er overschrijdingen zijn noch de milieuzonering noch de geluidsdam nog kunnen worden aangepast, en dat het *"gevaar (...) niet denkbeeldig"* is dat de gemeenten bij de vergunningverlening de verplichte buffers *"tot een minimum"* zullen beperken om *"maximale oppervlakte voor bedrijfsactiviteit te behouden en te reserveren"*.

5.3.5. Bespreking

Het middel omvat een veelheid aan grieven, opmerkingen, bezwaren, aanspraken en aanklachten, die niet allemaal kunnen worden betrokken op de vraag naar de wettigheid van het bestreden RUP. In wat volgt wordt enkel ingegaan op de naar voor gebrachte argumenten die geacht kunnen worden wettigheidskritiek te bevatten.

In het middel nemen de verzoekende partijen in de eerste plaats het stedenbouwkundig voorschrift van artikel 1.2 van het bestreden provinciaal RUP in het vizier. Dat voorschrift heeft betrekking op de *"fasering"* in de uitvoering van het gemengd bedrijventerrein, en gaat uit van de vaststelling dat *"het hogere wegennet (N58) wordt geconfronteerd met de gevolgen van de verzadiging van dit wegennet en capaciteit van de bestaande rotondes (N58-N338 en N58-N8)"* en dat *"bijkomende verkeersgeneratie door het bedrijventerrein (...) niet mogelijk (is) met de bestaande weginfrastructuur tussen de A19 en de rotonde N58-N338"*. Daarom zijn volgens het voorschrift *"werken, activiteiten en omgevingsvergunningen in het kader van het bedrijventerrein (...) slechts mogelijk nadat de N58 tussen de N338 en de A19 omgevormd is tot 2 keer 2 rijstroken"* en omvat dit *"tevens de aanpassing van de kruisingen N58/N338 en N58/N8 en het op- en afrittencomplex 2a met de A19"*. *"De werken moeten voorlopig opgeleverd zijn"*, voegt het voorschrift er nog aan toe.

Opgemerkt moet worden dat de Raad van State reeds eerder de wettigheid van soortgelijk stedenbouwkundig faseringsvoorschrift aanvaardde. Meer bepaald komt dergelijk voorschrift ook voor in een ander RUP van de provincie West-Vlaanderen tot afbakening van het kleinstedelijk gebied Waregem (herziening), dat een deelplan "Blauwpoort" omvat waarin de realisatie van een bedrijventerrein in temporeel opzicht afhankelijk werd gemaakt van werkzaamheden tot herinrichting van het nabije op- en afrittencomplex "Waregem" van de E17. Dit deelplan werd op dat punt aangevochten voor de Raad van State, die oordeelde dat dergelijk faseringsvoorschrift *"geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt"* nu de *"stedenbouwkundige voorschriften van een RUP (...) geleet op artikel 2.2.6 (VCRO) van die aard zijn dat ze een tijdelijk ruimtegebruik toelaten, na verloop van tijd in werking treden, dat de inhoud op een bepaald tijdstip verandert of dat een onderdeel van een voorschrift in werking treedt als de opgenomen voorwaarde vervuld is"*. An-

¹ Zie de bladzijden 55-56, 57 en 62 van de memorie van wederantwoord.

ders dan de verzoekende partijen het in die procedure zagen, was volgens de Raad van State "het tijdstip van de inwerkingtreding (van het stedenbouwkundig voorschrift) te dezen wel degelijk duidelijk bepaalbaar", bleek uit de toelichtende nota bij het RUP voorts "dat de betreffende investeringen en ingrepen middels een stappenplan en met een vooropgestelde timing zullen gebeuren", en was de omstandigheid "dat voor de realisatie van de infrastructuurwerken de tussenkomst van AWW vereist is, nu de geïndiceerde werken op de gewestweg N382 betrekking hebben, (...) niet van aard om het bestreden deel-PRUP te vitieren"³.

Het arrest borduurt op dit vlak verder op een strekking waarvan de krijtlijnen ook reeds in eerdere rechtspraak werden getrokken. Zo werd in een andere procedure reeds beslist dat een RUP wettig kan bepalen dat een zone maar mag worden aangesneden voor zover er eerst een mobiliteitseffectenrapport is opgemaakt én de volgens dat rapport noodzakelijke ontsluitingsinfrastructuur is gerealiseerd⁴, en stelt nog een ander arrest dat een bestemmingsvoorschrift dat pas in werking treedt eens er een rondweg is aangelegd een voldoende bepaalbare en dus wettige tijdsclausule bevat⁵. Op dezelfde dag als in de bovenvermelde procedure met betrekking tot het bedrijventerrein "Blauwpoort" te Waregem, besliste de Raad van State trouwens in nog twee arresten in een andere zaak dat middels de voorschriften van een RUP de realisatie van een nieuw lokaal bedrijventerrein afhankelijk kan worden gemaakt van het voorafgaandelijk aanleggen van een noodzakelijke ventweg⁶.

De verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd, in zoverre zij in het middel aanvoeren dat de voorafgaandelijk uit te voeren wegenis- en infrastructuurwerken onvoldoende gespecificeerd zouden zijn. In artikel 1.2 van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP wordt uitdrukkelijk opgelegd dat "de N58 tussen de N338 en de A19 (moet worden) omgevormd (...) tot 2 keer 2 rijstroken" en dat "tevens de aanpassing van de kruisingen N58/N338 en N58/N8 en het op- en afrittencomplex 2a met de A19" noodzakelijk is. Hoe de "aanpassing" van die kruisingen dan op het terrein zal gebeuren hoeft niet in detail geregeld te worden in de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP. Duidelijk is dat die aanpassingswerken in ieder geval de capaciteit en de verkeersdoorstroming van die gewestwegen en kruisingen ten goede moeten komen. In dat verband kan er verder nog op worden gewezen dat in de toelichtende nota bij het RUP dienaangaande een stand van zaken wordt meegegeven, waaruit blijkt dat het agentschap wegen en verkeer van de Vlaamse overheid reeds een startnota voor de werken heeft opgemaakt en ook bezig is met de redactie van een projectnota om de werken uit te voeren (zie de bladzijden 17 en 23 van de toelichtingsnota). En zoals de verwerende partij en de tussenkomende partijen ook terecht opmerken, maakt het door de verzoekende partijen bekritiseerde voorschrift ook voldoende duidelijk dat met de "werken, activiteiten en omgevingsvergunningen in het kader van het bedrijventerrein" die moeten wachten tot de wegenis- en infrastructuurwerken voorlopig opgeleverd zijn ook de handelingen worden bedoeld die ertoe strekken om de interne wegenis en infrastructuur binnen het bedrijventerrein uit te voeren.

³ RvS 9 maart 2021, nr. 250.015, Demuytere (randnummer 9.1 van het arrest).

⁴ RvS 29 mei 2018, nr. 241.654, nv Recover Energy (randnummer 38.2 van het arrest).

⁵ RvS 2 juli 2019, nr. 245.039, vzw ARMA (randnummer 41 van het arrest).

⁶ RvS 9 maart 2021, nr. 250.016, d'Ursel de Bousies en RvS 9 maart 2021, nr. 250.017, Goemare (telkens randnummer 5.7 van de arresten).

Nog is het incorrect dat de milderende maatregel volgens dewelke de ontsluiting van het bedrijventerrein op een voldoende afstand van het kruispunt moet worden ingericht niet zou zijn doorvertaald in het RUP. Artikel 10.1 van de stedenbouwkundige voorschriften van het provinciaal RUP heeft betrekking op de op het grafisch plan met een gele pijl aangeduide "ontsluiting naar hoger wegennet" van de wegenis binnen de bedrijvenzone, en voorziet te dien einde één in- en één uitrit die weliswaar "indicatief" zijn en "kunnen verschuiven langsheen de N338" maar die wel steeds "op minimum 250m van de N58" moeten liggen waarbij de uitrit "steeds noordelijk (moet) gelegen zijn t.o.v. de inrit". In de toelichtende kolom bij het voorschrift wordt nog gespecificeerd dat het de bedoeling is om te vermijden dat de logistieke verkeersstromen van en naar de bedrijvenzone te veel zouden interfereren, wat nog eens uitdrukkelijk wordt bevestigd in de toelichtende nota bij het provinciaal RUP (zie bladzijde 46 van die toelichtende nota). De verzoekende partijen vergissen zich dus, waar zij opperen dat de milderende maatregel die erin bestaat dat de ontsluiting van het bedrijventerrein op een voldoende afstand van het kruispunt moet worden ingericht geen doorvertaling zou hebben gevonden in de voorschriften van het RUP.

Verder betogen de verzoekende partijen in het middel dat ook de milderende maatregelen die in het plan-MER worden voorgesteld in verband met de aanleg van een grondnam en het voorzien van milieuzonering binnen het bedrijventerrein onvoldoende zouden zijn doorvertaald in de voorschriften, en integendeel "worden doorgeschoven van het planniveau naar het vergunningverlenend niveau". Die grondnam en de milieuzonering worden in de voorschriften geconcipeerd als een onderdeel van de op te maken inrichtingsstudie, die slechts informatief is en "geen bindend karakter heeft". Ten onrechte zijn de verzoekende partijen de overtuiging toegedaan dat dit een onwettigheid uitmaakt. In artikel 0.8 van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP dat betrekking heeft op de mildering van de geluidsproductie is bepaald dat de "grondnam verplicht langsheen de zonegrens tussen de zones voor groenbuffer en de zone voor gemengd bedrijventerrein" moet worden aangelegd en dat die moet worden "voorzien zo dicht mogelijk tegen het bedrijventerrein". Dit voorschrift laat met andere woorden aan duidelijkheid niets te wensen over. Wat de milieuzonering betreft schrijft hetzelfde artikel 0.8 voor dat die zonering moet gebeuren "op basis van de kavelindeling van het bedrijventerrein" die "wordt vastgelegd in het inrichtingsplan" zoals bedoeld in artikel 0.6 van de voorschriften. Het voorschrift vervolgt dat "voor iedere kavel (...) de beschikbare geluidsruijnte (toelaatbaar geluidsvermogen) (wordt) bepaald" waarbij "de configuratie van het bedrijventerrein (...) een rol" speelt. Ook die werkwijze is niet ontoelaatbaar tegen de achtergrond van het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoortijk bestuur. De Raad van State besliste overigens in het hierboven reeds vermelde dossier van het bedrijventerrein "Blauwpoort" te Waregem dat het niet duidelijk is waarom een interne milieuzonering binnen een bedrijventerrein "tot de verplichte inhoud van het bestreden deel-PRUP zou moeten behoren" en dat desbetreffende "op goede grond (werd) aan(gevoerd) dat nog niet geweten is welke ondernemingen en bedrijven zich op het bedrijventerrein zullen vestigen, zodat het moeilijk is om een milieuzonering reeds in het deel-PRUP vast te leggen". De Raad verwees daarbij ook naar de toelichtende nota bij het desbetreffende provinciaal RUP waarin "in dit verband (wordt) gesteld dat milieuzonering 'niet direct vertaalbaar (is) in stedenbouwkundige voorschriften' en dat het 'bovendien (...) zeer belangrijk (is) dat het systeem voldoende flexibel is, wat moeilijk verenigbaar is met 'harde' planbestemmingen en voorschriften". Tenslotte merkte de Raad in het arrest nog op dat "de stedenbouw-

kundige voorschriften een inrichtingsstudie vereisen)¹. In een ander arrest met betrekking tot een RUP voor een regionaal bedrijventerrein had de Raad van State overigens reeds aangenomen dat een interne zonering van het bedrijventerrein het voorwerp kan en mag uitmaken van een overeenkomstig de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP op te maken inrichtingsstudie².

Hetzelfde geldt voor de interne wegenis binnen het bedrijventerrein: ook deze hoeft niet noodzakelijk het voorwerp te zijn van regels in het bestreden provinciaal RUP, en kan nader worden gedetailleerd in een inrichtingsplan.

De verzoekende partijen staven voorts ook onvoldoende hun argument dat de voorschriften van het RUP onvoldoende aandacht zouden besteden aan de problematiek van de geluidshinder. Zij geven in hun betoog losse kritiek op een aantal punten (kritiek die trouwens veelal eerder de opportuniteit dan de wettigheid van de planvoorschriften raakt), maar laten daarbij na het grotere plaatje in hun verhaal te betrekken. Met een geheel aan maatregelen en voorschriften beoogt de verwerende partij in de stedenbouwkundige voorschriften de in het plan-MER behandelde geluidsproblematiek aan te pakken. Niet enkel moet een in de groenbuffer te integreren grond-dam met een geluidswerende functie worden gerealiseerd en moet binnen de bedrijvenzone een milieuzonering worden toegepast teneinde de geluidshinder naar de omgeving te minimaliseren, maar daarnaast moeten potentiële geluidsbronnen op het maaiveld of (half)-ondergronds worden gelokaliseerd en indien dit om productietechnische redenen niet mogelijk is ter plaatse maximaal afgeschermd worden om de verspreiding van het geluid te milderen, moet bij elke aanvraag een *“preventieve geluidsstudie”* worden gevoegd met een nacontrole 1 jaar nadat het bedrijf operationeel is (artikel 0.8 van de voorschriften), wordt in het RUP een zone voor groenbuffer ingetekend die veel breder is dan de groenbuffer van 20 meter die in het plan-MER wordt aangeraden en voorgesteld, moet de zone voor groenbuffer voor minstens 50% worden ingericht via bosaanleg (artikel 2.2.3 van de voorschriften),... Het is uiteraard dit geheel van maatregelen dat relevant is om te beoordelen of in de planvoorschriften voldoende aandacht gaat naar de problematiek van de geluidshinder. De verzoekende partijen slagen er in hun uiteenzetting niet in aan te tonen dat de planvoorschriften –in hun geheel genomen– zouden voorbijgaan aan de vaststellingen in het plan-MER aangaande de geluidshinder.

Tot slot stellen de verzoekende partijen zich in het middel nog vragen bij *“de mogelijkheid van combinatie van waterbuffering, gronddammen en groenbuffers”* en bij de effectiviteit van de zone voor groenbuffer die zij *“dermate multifunctioneel”* noemen dat deze zijn afschermbare functie onvoldoende zou kunnen vervullen. Ook die kritiek kan niet tot de onwettigheid van het RUP leiden. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, moet de gronddam luidens artikel 0.8 van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP *“verplicht langsheen de zonegrens tussen de zones voor groenbuffer en de zone voor gemengd bedrijventerrein”* worden aangelegd en moet die worden *“voorzien zo dicht mogelijk tegen het bedrijventerrein”*. Niet onterecht wijst de verwerende partij er ten eerste in de memorie van antwoord op dat de stedenbouwkundige voorschriften voor het bedrijventerrein reeds maatregelen omvatten voor een goed waterbeheer binnen het bedrijventerrein zelf, en voorts is de zone voor groenbuffer van het RUP blijkens de in de toelichtende nota bij het RUP opgenomen ruimtebalans ruim 19 hectare groot en op zicht van het grafisch plan

¹ RvS 9 maart 2021, nr. 250.015, Demuytere (randnummer 9.3 van het arrest).

² RvS 6 oktober 2020, nr. 248.475, Meulebroeck (randnummer 13.1 van het arrest).

zeker aan de oostzijde bijzonder breed, zodat er zeker mogelijkheid bestaat om waterbuffering te combineren met een effectieve groenbuffer. Dat het toelaten van andere functies in de zone voor groenbuffer (te veel) afbreuk zou doen aan de bufferende functie van dat gebied, kan evenmin zomaar worden aangenomen. Zoals blijkt uit het toepasselijke voorschrift van artikel 2.1 van het bestreden RUP heeft de zone voor groenbuffer inderdaad een *"multifunctioneel doel"*, waarbij de functie als *"visuele"* en *"afstandsbuffer"* wordt gecombineerd met een rol als *"publieke groene ruimte met een recreatief (mede)gebruik"*. Op die manier *"moeten alle opportuniteiten aangegrepen worden om de aanpalende woonwijk met trage wegen te verbinden met de groenbuffer"*, en is het de bedoeling dat *"deze multifunctionele groenbuffer (...) een laagdynamische recreatieve zone (is) en kan bestaan uit een combinatie van bos, grasvelden, dierenweides, geluidsmilddering en recreatieve elementen"*. Binnen deze zone moeten ook *"de groene verbindingen (art. 7) en de fiets- en voetgangersverbinding (art. 9) gerealiseerd kunnen worden"*, en doorheen de zone *"kunnen ontsluitingen voorzien worden ten behoeve van fiets- en wandelpaden, onderhoudswerken en ten behoeve van hulpdiensten"*. Tenslotte kan de zone voor groenbuffer *"ook ingezet worden voor waterbuffering"* die *"zowel een functioneel, recreatief en ecologisch karakter (kan) hebben"* en *"ook (kan) ingezet worden als captatiepunt voor landbouwdoeleinden in drage periodes"*, en moet (zoals reeds meermaals vermeld) aan de grens met het gemengd bedrijventerrein een gronddam worden aangelegd die *"zo (wordt) ingepland opdat zo maximaal het geluid van het bedrijventerrein kan milderen"*. Voorts bepaalt artikel 2.2.3 van de stedenbouwkundige voorschriften dat de zone voor buffergroen *"een overwegend groen en landschappelijk karakter"* moet krijgen en dat *"minimum 50% (moet) bestaan uit de aanleg van bos"*. Tenslotte wordt in dit artikel nog voorgeschreven dat *"de recreatieve elementen (...) zo (worden) ingeplant dat mogelijke hinder ten aanzien van de nabijgelegen woningen, zowel op het vlak van privacy als geluidsoverlast, maximaal vermeden wordt"*. Uit dit samenspel van voorschriften en verplichtingen kan worden afgeleid dat de verwerende partij als plannende overheid de zone voor groenbuffer in het RUP concipieert als een gebied tussen het bedrijventerrein en het woongebied/de woningen, met de bedoeling om die beide gebieden zowel visueel als qua afstand ten opzichte van elkaar te scheiden. Tegelijk benut de verwerende partij die planoptie als "opportuniteit" om in dat ruime en brede tussengebied ook bepaalde laagdynamische vormen van recreatief medegebruik mogelijk te maken, met respect voor de privacy in het aanliggende woongebied en zonder afbreuk te doen aan de bufferende werking van het gebied. De verzoekende partijen hebben over dat laatste duidelijk een andere mening, maar slagen er in hun betoog niet in om de onwetigheid van deze planopties aan te tonen. En waar de verzoekende partijen nog opmerken dat de gebouwen op het bedrijventerrein *"duidelijk zichtbaar (zullen) blijven en zeker in de winter wanneer de hoogstammige bomen hun bladeren kwijt zijn"*, zij er (nogmaals) op gewezen dat volgens artikel 2.2.3 van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP *"minimum 50%"* van de zone voor groenbuffer moet *"bestaan uit de aanleg van bos"*, en kan daaraan worden toegevoegd dat die *"bosaanplantingen (moeten worden) voorzien op verschillende afstanden tussen woonwijken en bedrijventerrein"* wat volgens de toelichting bij het voorschrift moet *"zorgen voor een dichter groenscherm"* terwijl *"deze meerdere lagen (ook zorgen) voor een betere visuele buffering en mildering van lichtvervuiling vanaf het bedrijventerrein"*.

In het licht van wat voorafgaat, is het middel dan ook niet gegrond.

5.4 Vierde middel

5.4.1. Samenvatting van de uiteenzetting van het middel in het inleidend verzoekschrift¹

Het middel is afgeleid uit de schending van "het voormalig art. 8, 1 en art. 5.4", alsook artikel 6 van het Decreet Integraal Waterbeleid van 18 juli 2003, thans vervangen door art. 1.3.1.1. van het Waterwetboek", van "het standstillbeginsel vervat in het decreet algemene bepalingen milieubeleid", van artikel 2.2.2 §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, van artikel 4.1.7 van het decreet algemene bepalingen milieubeleid, en van de zorgvuldigheidsplicht en "het beginsel van de rechtszekerheid" als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Gesteld wordt dat uit het plan-MER duidelijk negatieve effecten blijken met betrekking tot de watertoets. Naar aanleiding van een terreinbezoek in maart 2016 zou zijn gebleken dat een aantal landbouwpercelen onder water stonden en de overstromingsgevoelige zones "ruimer (zijn) dan aangegeven op de watertoetskaart". De verzoekende partijen stellen zich "de vraag (...) of en op welke wijze deze bevindingen mee werden genomen in de watertoets en doorvertaald werd(en) in milde-rende maatregelen en stedeuboutkundige voorschriften". Bijvoorbeeld ook in de Tulperdaan staan "dikwijls bij regen meerdere percelen onder water" zodat "in de omgeving van het plangebied (...) er dus risicozones voor overstroming" aanwezig zijn. Weliswaar voorziet het bestreden RUP in het zuiden van het plangebied een zone voor waterbeheersing, "doch blijkbaar is het zo dat er geen definitieve afbakening en dimensionering van deze zone werd voorzien". Ook op dit vlak wordt volgens de verzoekende partijen dus een problematiek "doorgeschoven naar de vergunningsverlenende overheid". De verzoekende partijen wijzen er verder op dat wegens de "bijkomende verharding op het bedrij-venterrein (...) de globale waterbalans (...) drastisch (zal) gewijzigd worden" en "de waterkwaliteit van het oppervlaktewater" zal worden beïnvloed. Waar in de vorige versie van het RUP nog een ver-bod was voorzien om bijkomende lozingen van bedrijfsafvalwater te doen in de Kruibeek en de Geluwebeek, is daarvan geen sprake meer in de voorschriften van het huidige RUP. Dit houdt een schending in van het standstill-beginsel. Tenslotte vormt ook de omstandigheid dat water-beheersingsmaatregelen worden doorgeschoven naar een inrichtingsstudie een inbreuk op het rechtszekerheidsbeginsel.

5.4.2. Samenvatting van het standpunt van de verwerende partij in de memorie van antwoord²

De verwerende partij repliceert dat de verzoekende partijen zelf reeds aangeven dat de bepa-lingen van het decreet integraal waterbeleid inmiddels werden opgeheven zodat het middel in dat opzicht in ieder geval niet ontvankelijk is, dat dit laatste ook het geval is voor de aangevoer-de schendingen van artikel 2.2.2 §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel die immers nergens worden verduidelijkt, dat in het plangebied geen recent overstroomde gebieden maar enkel "mogelijks overstromingsgevoelige gebieden aanwezig" zijn, dat uit de watertoets die in de toelichtende nota bij het RUP voorkomt blijkt dat mits de vooropgestelde maatregelen qua infiltratie en buffering van hemelwater worden geïmplemen-teerd er "geen aanzienlijke effecten op het watersysteem (worden) verwacht", dat de verzoekende par-tijen die uitleg en motivering niet in hun middel betrekken of betwisten, dat de artikelen 0.3, 0.4,

¹ Zie voor de volledige ontwikkeling van het middel de bladzijden 53-57 van het inleidend verzoekschrift.

² Zie de bladzijden 26-29 van de memorie van antwoord.

1.3.1, 1.3.5, 1.3.13, 2.1 en 8.2 van de stedenbouwkundige voorschriften maatregelen voor een goed waterbeheer opleggen, dat artikel 0.6 van de voorschriften voorziet dat de inrichtingsstudie *"de maatregelen voor waterbeheersing"* omvat, dat artikel 1.3.4 van de voorschriften (de meeste) ondergrondse constructies in het gebied verbiedt, dat de verzoekende partijen daar weinig meer dan *"het –onoverzichtelijk– opsommen van enkele passages uit het plan-MER"* tegenover zetten, dat bij het lozen van bedrijfsafvalwaters in de oppervlaktewateren in ieder geval de Vlaamse-normen moeten worden gerespecteerd, en dat er geen sprake is van het verboden doorschuiven van maatregelen inzake waterbeheersing naar het vergunningenniveau.

5.4.3. Samenvatting van het standpunt van de tussenkommende partijen in hun memorie¹

De tussenkommende partijen werpen nog op dat de toelichtingsnota bij het provinciaal RUP een waterparagraaf met watertoets omvat waaraan de verzoekende partijen *"volledig voorbij"* gaan, dat de verzoekende partijen het feit miskennen dat ook de vergunningverlenende overheid nog een beoordeling van de waterproblematiek *"op perceelniveau en bedrijfsniveau"* moet en zal doen, en dat de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP *"zeer veel aandacht"* besteden aan de waterproblematiek.

5.4.4. Samenvatting van de reactie van de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord²

De verzoekende partijen stellen nog dat zij *"geen enkele zekerheid"* hebben over de te nemen waterbeheersingsmaatregelen, dat *"op planniveau"* te weinig is geregeld, en dat zij *"afzonderlijk elke vergunningsoverlening dienen op te volgen om na te gaan hoeveel verharding zal er komen, wat zijn de concrete plannen en uitwerking van de waterbeheersingswerken"*.

5.4.5. Bespreking

Terecht merken de verwerende partij en de tussenkommende partijen op dat de verzoekende partijen in hun uiteenzetting volkomen voorbijgaan aan de stedenbouwkundige voorschriften van het bestreden RUP die beogen een antwoord te bieden op de waterproblematiek én aan de overwegingen die in de toelichtende nota bij het RUP worden gewijd aan de watertoets (zie de bladzijden 44-46 van de toelichtende nota). Het volstaat niet om –zoals de verzoekende partijen dat in het middel doen– een aantal losse opmerkingen te maken met verwijzing naar een paar passages uit het plan-MER en naar foto's van waterplassen aan de achterzijde van eigendommen aan de Tulpenlaan³, om van daaruit dan te stellen dat het bestreden RUP onvoldoende aandacht zou besteden aan de waterproblematiek. De verwerende partij geeft in haar memorie van antwoord een overzicht van alle maatregelen en voorschriften die in het RUP werden opgenomen om het hoofd te bieden aan mogelijke waterproblemen, maar ook in de memorie van wederantwoord blijven de verzoekende partijen zich daarover in stilzwijgen hullen en blijven zij in gebreke op een gerichte wijze wettigheidskritiek te formuleren tegen deze gegevens.

Dat het RUP als dusdanig *"geen definitieve afbakening en dimensionering"* van waterbuffers in het gebied voorziet, hoeft geen wettigheidsprobleem te vormen. Enerzijds leggen de planvoorschrif-

¹ Zie de bladzijden 17-20 van de memorie voor de tussenkommende partijen.

² Zie de bladzijden 66-67 van de memorie van wederantwoord.

³ Stukken onder nr. 33 in het dossier van de verzoekende partijen.

ten op om (onder meer) binnen de bedrijvenszone zelf langs de beide zijden van interne wegenis "grachten (of uadi's) (te) voorzien, (...) (die) zowel een bufferende als een infiltrerende functie hebben" (artikel 1.3.7 van de voorschriften), wordt "op het bedrijventerrein (...) een volledig gescheiden systeem voor de afvoer van hemel- en afvalwater (...) verplicht" gesteld, wordt opgelegd dat "hemelwater (...) zoveel mogelijk herbruikt (dient) te worden" en dat minstens in tweede instantie er moet worden voor gezorgd dat "het (kan) infiltreren in de bodem en (kan) opgevangen worden in waterbuffers" waarbij "het buffervolume (...) in verhouding (dient) te staan tot het infiltratiegebied en de verharde oppervlakten", wordt tevens verplicht dat "de waterbuffering (...) maximaal op het terrein zelf gerealiseerd (dient) te worden" a rata van "minimaal 410m³/ha verharde oppervlakte met een maximaal toegelaten lozingsdebiet van 5 liter/seconde/ha verharde oppervlakte", wordt bepaald dat "per verharde ha (...) 400m³ infiltratieoppervlakte voorzien (moet) worden" (artikel 1.3.13 van de voorschriften),... En anderzijds is in de (ruime) zone voor buffergroen van artikel 2 van de voorschriften voorzien dat aldaar waterbuffers kunnen worden aangelegd. Op die manier creëert het bestreden RUP het kader én bepaalt het de randvoorwaarden om in het plangebied (een) waterbuffer(s) aan te leggen. Dat de exacte ligging en de dimensionering van die waterbuffer(s) in de planfase nog niet moeten worden vastgelegd en het voorwerp kunnen uitmaken van een latere inrichtingsstudie (cfr. artikel 0.6 van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP) doet geen afbreuk aan de rechtszekerheid. Het is immers aannemelijk dat men pas goed zicht kan krijgen op de concrete noden qua waterbeheersing en -buffering eens de interne ordening en bezetting van het bedrijventerrein meer in detail vorm krijgt. Met een inrichtingsstudie kan het samenspel van de verschillende geplande activiteiten en constructies dan goed in kaart worden gebracht, en kan in die studie dan onder meer nader gedetermineerd worden of er (een) waterbuffer(s) noodzakelijk is/zijn, waar die dan moet(en) komen, en welke configuratie, capaciteit en functionaliteit die moet(en) krijgen. Omdat in de planfase nog niet geweten is welke bedrijven zich in de toekomst zullen aanbieden voor een vestiging op het bedrijventerrein en welke ruimtelijke en exploitatiekarakteristieken die ondernemingen zullen vertonen, kunnen op dat ogenblik ook nog niet met voldoende kennis van zaken uitspraken worden gedaan en beslissingen worden genomen over de voormelde uitvoeringsaspecten inzake de waterbuffering. In tegenstelling tot wat de verzokende partij meent, is er dan ook geen sprake van enig "doorschuiven" van de problematiek naar de vergunningverlenende overheid.

En tenslotte kan evenmin een schending worden weerhouden van het *standstill*-beginsel waar in het bestreden RUP geen uitdrukkelijk verbod meer is voorzien om bijkomende lozingen van bedrijfsafvalwater te doen in de Krulbeek en de Geluwebeek terwijl dat in de vorige versie van het RUP wel nog het geval was, al is het maar omdat voor een schending van het beginsel moeilijk grondslag kan worden gezocht in regels die wegens de (retroactieve) vernietiging van het betreffende deelplan van het provinciaal afbakings-RUP moeten worden geacht nooit deel te hebben uitgemaakt van het rechtsverkeer.

Het middel moet worden verworpen.

5.5 Vijfde middel

5.5.1. Samenvatting van de uiteenzetting van het middel in het inleidend verzoekschrift¹

Het middel is afgeleid uit de schending van *"het principe van duurzame ruimtelijke ordening, vooropgesteld door artikel 1.14 van het VCRO"*, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemere beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen verwijzen naar hun betoog in het tweede en het derde middel, waarin zij het hadden over *"de negatieve effecten die werden uiteengezet in het planMER"*. Het RUP biedt *"geen oplossing"* voor die problemen, maar schuift ze *"voor een groot deel"* door naar de vergunningverlening en een inrichtingsstudie zodat er *"geen garanties"* zijn dat de negatieve effecten afdoende gemilderd zullen worden. Herinnerd wordt aan de mobiliteitsproblematiek en de te verwachten problemen inzake luchtkwaliteit en fijn stof. In Wervik zijn vijf bedrijventerreinen gelokaliseerd zodat *"de ruimtelijke draagkracht"* wordt gehypothekeerd wat *"onantwoordbaar"* is. Dit alles houdt een schending in van de beginselbepaling van artikel 1.14 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zeker omdat er geen *"betweten behoefte"* bestaat aan nieuwe hectaren bedrijventerrein in de regio en de site Menen-West *"de laatste openruimtecorridor in het plangebied"* is wat ook uit het plan-MER blijkt.

5.5.2. Samenvatting van het standpunt van de verwerende partij in de memorie van antwoord²

De verwerende partij verwijst naar haar repliek inzake het tweede en het derde middel, en stelt nog dat de maatregelen uit het plan-MER *"adequaat vertaald"* werden in de planvoorschriften *"waardoor er thans geen significante negatieve effecten meer voor komen"*, dat het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot het verlies aan open ruimte geen rekening houdt met de situering van het bedrijventerrein op het grondgebied van twee economische knooppunten, dat dit laatste gegeven niet van aard is *"versnippering tegen te gaan (conform de principes uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen)"*, dat in het plan-MER bovendien *"de landschappelijke waarde in het gebied duidelijk als beperkt (wordt) omschreven"* nu de locatie volledig ingesloten zit tussen wegeninfrastructuren en woonwijken, en dat de planvoorschriften meerdere maatregelen omvatten om de hinder ten opzichte van de woonomgeving afdoende in te perken.

5.5.3. Samenvatting van het standpunt van de tussenkommende partijen in hun memorie³

De tussenkommende partijen werpen nog op dat uit het dossier blijkt dat de locatiekeuze weloverwogen is en werd voorafgegaan door een gedegen onderzoek, dat de verzoekende partijen er niet in slagen aannemelijk te maken dat geen goede afweging van alle belangen is gebeurd, en dat de verzoekende partijen in het middel een aantal zaken aanhalen *"die niets met artikel 1.14 VCRO te maken hebben"* en die reeds het voorwerp uitmaakten van eerdere middelen.

¹ Zie voor de volledige ontwikkeling van het middel de bladzijden 57-60 van het inleidend verzoekschrift.

² Zie de bladzijden 30-32 van de memorie van antwoord.

³ Zie de bladzijden 21-26 van de memorie voor de tussenkommende partijen.

5.5.4. Samenvatting van de reactie van de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord

De verzoekende partijen beperken zich tot een herneming van hun betoog in het inleidend verzoekschrift.

5.5.5. Bespreking

Bij het toetsen van een RUP aan de beginselbepaling van artikel 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening moet worden rekening gehouden met de beleidsvrijheid waarover de plannende overheid in beginsel beschikt om een ruimtelijk beleid uit te tekenen, en komt het aan een verzoekende partij toe om aan de hand van overtuigende elementen en argumenten het bewijs te leveren dat de overheid met het plan niet of onvoldoende een duurzame ruimtelijke ordening en ontwikkeling op het oog heeft. Opportuniteitskritiek volstaat niet om een schending aan te tonen¹; dat een verzoekende partij andere opvattingen heeft over de planologische invulling van een welbepaald gebied impliceert daarom nog niet dat de genomen beleidskeuze onwettig zou zijn².

In zoverre de verzoekende partijen ter staving van het middel verwijzen naar hun uiteenzetting in het tweede en het derde middel, kan worden gerefereerd aan de bespreking en het ongegrond bevinden van die middelen hoger in dit verslag. En wat de bemerkingen in het middel betreft dat er geen "bruozen behoefte" zou bestaan aan een nieuw bedrijventerrein in de regio, maakt die discussie het voorwerp uit van het eerste middel dat hoger in dit verslag werd behandeld en verworpen.

Dat met het bestreden RUP de ruimtelijke draagkracht van het gebied zal worden overschreden tonen de verzoekende partijen in het middel niet genoegzaam aan. Vanzelfsprekend is het zo dat het gemengd bedrijventerrein wordt voorzien op een locatie waar nu geen bedrijvigheid aanwezig is, maar zowel in het plan-MER als in de toelichtende nota bij het bestreden RUP wordt gemotiveerd dat het gebied Menen-West omgeven wordt door enerzijds wegeninfrastructuur en anderzijds woonwijken en bestaande bedrijfsgebouwen, zodat het niet gaat om een ongeschonden en vrije open ruimte. In het plan-MER wordt gesproken over een "verstedelijkt landschap", en wordt de impact van de gewenste bedrijfsontwikkelingen op de landschappelijke structuur van het gebied als "beperkt negatief" gecatalogeerd. Ter mildering van het effect voor de belevingswaarde van het gebied wordt de aanleg van een ruime groenbuffer aanbevolen, die kwalitatief moet worden ingevuld en ingericht (bladzijden 231-235 deel 2 integraal plan-MER). Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat het betwiste planinitiatief op manifeste wijze indruist tegen de beginselbepaling van artikel 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, of zou getuigen van onredelijkheid in hoofde van de verwerende partij als plannende overheid. Niet ten onrechte wijst de verwerende partij er in dit verband ook op dat zowel Menen als Wervik in de ruimtelijke structuurplanning zijn aangeduid als economisch knooppunt waar (regionale) bedrijvigheid bij voorkeur kan worden gelokaliseerd.

De verzoekende partijen tonen de gegrondheid van het middel niet aan. Het middel moet worden verworpen.

¹ Bv. RvS 29 oktober 2021, nr. 252.027, Van Opstal.

² O.a. RvS 8 juli 2014, nr. 228.022, Segers; RvS 9 juli 2021, nr. 251.241, Gérard en Vandenbulcke.

6. BESLUIT

Om de aangehaalde redenen wordt voorgesteld om het beroep tot nietigverklaring te verwerpen als ontvankelijk doch ongegrond.

De kosten van de procedure dienen ten laste te worden gelegd van de verzoekende partijen, met inbegrip van de door de verwerende partij gevorderde (basis)rechtsplegingsvergoeding.
De kosten van de tussenkomst blijven ten laste van de tussenkomende partijen.

Het verslag zal in de volgende volgorde worden betekend aan de partijen: eerst aan de verzoekende partijen, daarna aan de verwerende partij en aan de tussenkomende partijen.

Tom DE WAELE
Eerste Auditeur.

